

Юлія Чернінька

Ч-49 Називай мене Клас Баєр [Текст] : роман / Юлія Чернінька. —
Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 232 с.

ISBN 978-966-448-421-0

З початком війни журналістка Віра покидає рідне Дніпро та їде за кордон. Там вона знайомиться із всесвітньо відомим актором Класом Баєром, фільмами з яким давно потай захоплюється. Та жінка навіть не здогадується, що на неї чекає. Біль, обман, збочені тортури чи любов? В Україні залишається мама і молодший брат, який відправився на війну добровольцем. Калейдоскоп подій роману відбувається у Несебїрі, Гданську, Сопоті та в Україні. Це — напружений трилер.

УДК 821.161.2-31

© Юлія Чернінька, текст, 2025
© Анастасія Старко, обкладинка, 2025
© Видавництво Старого Лева, 2025

ISBN 978-966-448-421-0

Усі права застережено

Називай мене Клас Баєр

Віра подумала, що це дурний жарт. Його гра. Гра людини, чиє життя аж надто пересичене барвами. Вона стояла й подумки рахувала до десяти. Потім до двадцяти. Знала, що він стоїть за дверима. Була певна, що він чекає на її перелякані зойки. Та час ішов, а двері ніхто не поспішав відчиняти. Якоїсь миті її впевненість у грі та спокій різко зникли. Натомість щось стиснуло горло, вона відчула брак кисню. Серце почало битися, як навіжене. Віра почувала свій пульс не лише в грудях. Сталеві молоточки відбивали ритм життя в голові, у скронях, у горлі. Ліва рука заніміла, як колись, під час панічних атак.

Таке з нею траплялося нерідко — в літаку або в метро. Одного разу потяг метрополітену зупинився посеред тунелю. Світло вимкнули. Одразу подумалося, що потяг заміновано, що зараз вони всі підірвуться від сумки, яку задалегідь підклали терористи. Тоді вона була певна, що помирає. Серце так билось, що давило зсередини на очі, і Віра відчувала, як ті вивалюються. О боже! Знову це відчуття!

— Відчини! — нарешті закричала вона щосили. — Я нічого не бачу! Тут темно!

З того боку не чулося жодного звуку чи поруху. Віра могла заприсягнутися, що він стоїть по той бік дверей. Вона це відчувала тим чуттям, яким тварина чує свого мисливця.

— Відчини. Я прошу тебе! Мені страшно! Я задихаюся! У мене серцевий напад!

Знову тиша. Раптом у підвалі щось задзеленчало і ввімкнулося тьмяне світло. Віра примружила очі й відчула, як чолом стікають цівки холодного поту.

Вона озирнулася. Навколо було майже порожньо. Підвал чистий і доглянутий, наче ним ніколи не користувалися. Тут не було нічого, окрім ортопедичного матраца на підлозі й картатого рядна поруч. Віра побачила, що досі стоїть на сходинці. Швидко піднялася догори й почала щосили гупати по важких дубових дверях. Гучного звуку від її долонь не виходило. Вона почала гупати колінами, потім ногами. Жодної відповіді...

— Ти покидьок! Виродок! Ненавиджу тебе!

40 років тому.

Катовіце

Надто худорлявий хлопчисько хвацько працював ліктями й розшттовхував зграю однолітків, що притулилися до вузького вікна на помальованій вапном стіні одноповерхового старого будинку. За мить він пробився в перший ряд і почав споглядати омріяне видиво. Там, за стіною, вирував інший світ, який для тринадцятирічних хлопчаків видавався чимось схожим на Едем. Вікно в переодягальні жіночої лазні прибиральниця завжди залишала відчиненим. Можливо, там і справді бракувало свіжого повітря, а може, її веселили зграї спітнілих хлопчаків, що билися під лазнею за право подивитися на оголені жіночі тіла.

Худорлявий Малий мав лише одну симпатію серед великого нашарування оголених рук, ніг та інших принад жіночого тіла. Його вчителька, пані Кароліна, щонеділі милася в місцевій лазні. Її перса п'ятого розміру стали магнітом, що притягував Малего до блакитної стіни міської жіночої купелі. Коли Кароліна нахилилася, її величезні груди колихалися, як дзвони на костелі, охоронцем в якому працював батько хлопчика. Власне, костел

і лазню він відвідував найчастіше. До школи Малий ходити не любив. Там пані Кароліна одягала мішкоподібні сукні й ховала свій гнучкий стан від ласого ока охочих.

Малий притиснувся до вікна й мало не розтанув, як кармель. Майже перед самою шпариною стояла пані Кароліна. Ця сувора жінка, яка в школі наганяла неабиякого страху на дітлахів, перетворювалася в лазні на грайливу кобилку. Багато реготала, обмінювалася з подругами жартами (часто не зовсім зрозумілими, але надто масними). У цей момент складно було повірити, що на уроках вона була пластмасовою лінійкою по долонях учнів, які видавалися їй неробами або мрійниками, що бажають побачити у своєму житті щось більше, ніж дим із заводських труб.

Раптом позаду пролунав хруст, крик і гучний регіт. Хлопча миттю повернувся й побачив, що один із його приятелів звалився з дерева. Гілка, на якій сидів хлопчик, не витримала його ваги і тріснула. Споглядач масного звалився вниз із гучним криком «курва!», чим миттю привернув увагу до зграї хлопчаків. З вікна, що за мить до того було оазою вуаеризму, виглянула прикрита рушниками пані Дорота — продавчиня з молочного відділу продуктового магазину.

— Ану геть звідси, паскудники малі! — заверещала вона грудним голосом на всю вулицю. — Майбутні злодії-рецидивісти! От хто ви такі!

Банда хлопчаків стрімголов помчала вулицею вниз, штовхаючи один одного в худі плечі. Лише Міхаль, що так невдало впав із дерева, відстав і ледь тягнув за собою понівечену ногу.

— Я тебе впізнала, Міхалю! Завтра в школі пані директорка все знатиме! — не вгамовувалася Дорота.

Минувши кілька вузьких вулиць, малі шибеники пригальмували. Ледь віддихавшись, почали нестримно сміятися. За кілька хвилин до їхньої компанії доєднався й Міхаль.

— Я б на вашому місці так не радів. Жирна Дорота сказала, що завтра все розповість старій шмоньці!

— Кому-кому? — перепитав Малий. Він лише нещодавно доєднався до компанії, адже перейшов місяць тому з іншої школи.

Перша школа Малого розташовувалася близько до концертного залу. Школу називали «та, що за блюдцем». Блюдцем концертний зал прозвали в народі за його незвичну форму. Ще його називали соковидавлювачем для інопланетян. Містяни так і не звикли до незвичної сучасної будівлі, яка стовбичила там уже близько десяти років. Подейкували, що Малий перейшов до нової школи через непорозуміння його батька з директоркою. Якось вона почула, що той назвав її комуністичною шльондрою. Через два дні Малий уже там не навчався. І рекомендації йому дали препогані.

Хлопці прикріпили до Малого кличку Блюдце. Було це особливо кумедно, зважаючи на високий зріст і помітну худорлявість.

— Та то він пані директорку шмонькою називає, — уже зовсім серйозно пояснив один із хлопчиків, що скидався на ватажка банди.

— Як добре, що вона в лазню не ходить, — пожартував Малий, але ніхто не засміявся.

Діти не на жарт перелякалися. Сталося те, що й мало неминуче статися. Їх піймали на гарячому.

— Що будемо робити? — запитав Міхаль.

— Будемо все заперечувати! Це точно! — миттю вирішив ватажок. — Давайте домовимся, що після школи ми пішли на ставки. Просто будемо переповідати наші минулі вихідні. Тоді точно в усіх будуть однакові відповіді.

Усі добре пам'ятали, як стара директорка минулого разу влаштувала їм допити віч-на-віч. Того разу розколола хлопців на раз, але цього разу вони були добре навчені.

— Класна ідея! — погодився Малий.

— Ну шо, перекуримо? — запропонував один із хлопців і простягнув решті пачку цигарок.

Усі з серйозним виглядом закурили. Вже за мить тривога минула. Вони почали, як і завжди, жартувати, реготати й дуркувати. За невимушеною розмовою хлопчачки не помітили, як почало сутеніти. Зграєю вони побігли до паркана, біля якого прив'язали свої ровери, а потім кожен поїхав у свій бік додому.

Дорогою Малий бачив, як патруль зупинив машину, у якій сиділо двоє чоловіків. У них у грубій формі перевіряли документи. Малий вітром пролетів повз. Лише зараз він згадав, що настала комендантська година. Щоразу, тиняючись із хлопцями, він так хотів сподобатися їм, невимушено влитися в компанію, що забував про все на світі. І навіть про те, що батько наполегливо просив повернутися вчасно додому.

Поспішаючи, він наскочив на камінець і мало не злетів у канаву. Малий миттю вирівняв кермо ровера й полетів стрілою далі.

— Ти знову за старе! — з порога заверещав батько, знімаючи зі своїх штанів старий шкіряний ремінь. — Цього разу мама тебе не врятує!

— Не треба! Прошу! — прикрився руками Малий.

— Ти будеш у мене слухняним, я тобі то гарантую! — примовляв батько, шмагаючи хлопця по руках, якими той намагався захиститися.

Шпортаючись і падаючи, підводячись і знову падаючи, Малий намагався підніматися старими дерев'яними сходами на другий поверх будинку, туди, де була його кімната. Отримав ще кілька пекучих ударів по спині і зрештою прорвався на другий поверх.

— Негайно спати! — крикнув йому вслід батько й неквапливо запхав ремінь назад у штани. Поряд стояла й докірливо дивилася худорлява блондинка середнього віку — мама Малого.

— Дарма ти так! Ремінь ще нікого не зробив щасливішим, — сказала вона.

— Я ті дурощі виб'ю з нього. Зв'язався зі шпаною.

— То треба було не переводити його зі школи за Блюдцем.

— Нас там ніхто не хотів терпіти.

— Так отож. І Малий у тому не винен.

— Яніно! Сьогодні стріляли в шахтарів під час протесту. Ти розумієш, що на вулиці в цей час небезпечно?

— Розумію, — зітхнула Яніна й пішла собі в іншу кімнату.

— Дев'ятеро людей убито! Хіба цього мало?! — прокричав їй услід чоловік, але вона не відповіла.